

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΑΗΜΟΣΙΕΓΕΣΙΣ ΔΕΚΤΑΙ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΛΦΕΤΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 10.
ΑΛΛΟΔΑΠΗΣ ΦΡ. 10.

Γράμματα του κουρλο-Γράννη που περιουδείς κάνει.

(Θέλων τού λαού νά μάθη τὰς ιδέας καὶ ἀρχὰς, ἐπισκέπτεται ὁ Γράννης ὅλας τὰς περιχὰς καὶ ὅ,τι βλέπει καὶ ἀκούει, καὶ ὅ,τι νὰ παρατηρῆ, παρευθὺς τὴν πένα πιάνει καὶ τὰ γράφει τοῦ Μαρχῆ.)

Κάτω Λειβαθώ. Μεγάλη νεκρομάρα καὶ σιγή, δὲν σοῦ φαίνεται καθόλου πῶς μᾶς ἔρχετ' ἐκλογή. Καὶ μονάχα ὁ Μουσοῦρης ἀποστάτης, βρὲ Μαρχῆ, τοῦ μεγάλου διπλωμάτου κατακέφαλα βαρεῖ.

Ὁ αἰκίης Νικολέτες στὴν παντιέρα του πιστὸς, σκυῖζει γιὰ τὸ Μομφερράτο καὶ εἶναι φέρμος καὶ ζεστός Λαυθρινομηνησιάνοι καὶ Σαρλαδες καὶ λοιποὶ, καρτεροῦν ἀνυπομόνωσ τι σκριτοῦρα θὰ κοπῆ.

Ἀντελήφθην πῶς μεγάλως βοηθεῖ τὸν ὑπουργὸν ὁ Καρανδινὸς ὁ Κώστας δραστηρίως ἐνεργῶν, πλὴν πολλὰς καὶ ὁ Τρωϊάνος ἐκτελέσας συνταγὰς ἐτοιμάζει τοῦ Ῥωμάνου θρίαμβον στὰς ἐκλογὰς.

Πῆγα καὶ στὰ Μεταξάτα μιὰ βραδιὰ περικοπὰ τὸν Παΐσιον ῥωτῶ τὸν πολύτριχο παππᾶ καὶ τοῦ λέω, Δέποτά μου, πῶς τὰ βλέπεις; πῶς τ' ἀκούεις; τὸ Ῥωμάνο θὰ ψηφίσῃς ἢ τοῦς Δεληγιαννικοῦς

καὶ ὁ παππᾶς μου λέει «τσῶπα γιατί πιάνω καὶ σ' τσ' ἀλείφω δὲν τὸ ξέρεις μωρὲ χάχα πῶς ἐγὼ δὲν ἔχω ψῆφο;

Γιὰ κανέναν ἀκόμη δὲν ἐσχηματίσθη ρεῦμα καὶ θαρρῶ πῶς πληρωτέον εἶναι τοῦ λαοῦ τὸ πνεῦμα.

Στὸ Κάστρο φίλτατε Μαρχῆ, εἶν' ὅλοι Θεωδωράκιδες οἱ μαστροπασουμάκιδες μ' ἂν ἴσως ἔρτη κούλουμη τοῦ γάμου ἢ βαντιέρα, τὰ ρίαν τίαν τιέρα!

Στὰ Κοκκολάτα, κίνησα νὰ πάω βεραμέντε, ἀλλὰ ἐπισογύρισα γιὰ κάθε ἀτσιδέντε.

Ἄνω Λειβαθώ. Σοῦ γράφω μὲς' ἀπὸ τὶς Κεραμιές ἀπὸ τὸ χωριὸ τοῦ βγαίνουν χαλιμᾶς κληρονομίες. Κατ' εἰθειαν στὸ σαράγιο τοῦ Χριστοφοράκη τρέχω καὶ τὸν ὑπουργό, μου λέει, γιὰ τὸ λητρουβιὸ τὸν ἔχω. Ἐχαζιρεφα τὸ τσοῦρμι καὶ ὅλη μου τὴν ἀργατιὰ καὶ στὸ φέρτε παραστέχω νὰν τοῦ δόκω τὴ φωτιά.

Ὁ Μομφερράτος, βρὲ Μαρχῆ, αἰκίως θὰ παλεύη ἐδῶ τοῦ ὁ Χριστοφορος ἐνδόξως βασιλεύει. Καμμιὰ δὲν πιάνει χαρτωσιὰ με τὰ Ἐνοχικά του!

κοτζᾶ Βαλλιάνος ἄπλωσε τὰ πυρομαχικά του
καὶ τὴ μπατάλια καρτερεῖ
μὲ ἐκατάλαβες Μαρῆ;

Πέρασα κι' ἀφ' τὴν Πεσάδα καὶ ῥωτῶ τὴ σόρα Ῥήνη
τί φρονεῖ καὶ πῶς θὰ μείνῃ!
ποιὸς ἔχει στὸ χωρὶό της συμπαθείας ἐξαιρέτους;
κι' ἡ κυρία μ' ἀπαντᾷ « ὦ πού διαλεπαρέ τους!»

Ἐμείνα στὸν Καραβάδο στὰ Σπαρτιά καὶ στὰ Κοριάνια
μὰ καμμιά δὲν εἶδα νάχουν ὅπως ἄλλοτε φουργιάνα.
Τώρα πρακτικὸς ὁ κόσμος, πρακτικότερα ζητεῖ
καὶ τὸ πνεῦμα τῆς δεκάρας πανταχοῦ ἐπικρατεῖ

Εἰκοσιμία. Ἐφθάσα στὰ Ποργεράτα Ἰσα.
τάπαμε τὰ ξανάπαμε μαζὺ μὲ τὸ Λουκίσα,
τὰ ἐλεπτολογήσαμεν κατὰ μυρίους τρόπους,
ἀλλὰ μὲ δίχως ὄβολα δὲν πείθεισ τούς ἀνθρώπους!

Ἐτυχε στή συντροφιά μας κι' ἓνας λόγιος Μουστῆς
ἄνθρωπος ταξιδευμένος κι' εὐγλωττίας περισσῆς,
καὶ μὰς ἔλεγε ὁ καυμένος « οἱ πολλοὶ τῶν χωρικῶν,
ξέρω πῶς θὰ ἐπιμείνουν περὶ τὸ χρηματικόν »
κι' ὁ Λουκίσα ἀπαντῶν ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀφορμῆς,
« μωρὲ τσῶπασε, τοῦ λέει, καὶ τὸ ξέρουμε κι' ἐμεῖς! »

Ἐκατέβηκα στ' Ἀφράτο
τὸ μαγευτικώτατον
κι' εἶδα τὸν Καβαλιεράτο
αἰσιοδοξώτατον,
κι' ὅταν τοῦπα πῶς φοβοῦμαι τὸ κακὸν τῆς πληρωμῆς,
μὴ φοβᾶσαι μ' ἀπαντᾷ, κι' ὄλο θάχουμε κι' ἐμεῖς.

Ἄμα μ' εἶδαν οἱ Λουρδάδες στοῦ χωριοῦ τους τὸ γιοφῶρι
μὲ κρατοῦνε μὲ τὸ ζόρι τρεῖς ἡμέρες μουσαφίρη
καὶ τὴν περιποιήσι τους δύσκολα τὴ λησμονῶ.
Σέσκλα μούχανε τὸ γιόμα, σέσκλα καὶ τὸ δειληνό.

Κι' ὅταν ἔφυγα μού εἶπαν οἱ Λουρδάδες οἱ καλοὶ
ἄλλοις κι' ἔφυγες μὲ φούρια.

μ' ἂν ξανάρθῃ; θὰ περάσῃς καλιότερα πολὺ
παραμπρὸς πού νὰν ἀγγούρια. »

Ἀπὸ Ἐληοῦ Θεράμονα. Πρακτικῶ πῶς ὅτι
ὁ Ἄθως ἦταν ἄσχημα χωρὶς τὸν Κυπριώτη
καὶ σ' ἓναν τέτοιο μ' ἐννοεῖς, παράγοντα διάσημον
δὲν εἶχε διόλου ἄδικον νὰ στείλῃ τὸ παράσημον.

Τοῦ ὑπουργοῦ κεφάλαιον μεγάλο καὶ σπουδαῖον
εἶναι σ' αὐτὰ τὰ χῶματα οἱ παῖδες τῶν Χαλδαίων,
κι' ὁ σιὸρ Ἀνδρέας ὀηλαδὴ πού μὲ τὰ γένεια τρέχει
κι' ὁ Σπῦρος πού ξουρίζεται καὶ γένειον δὲν ἔχει,
κι' ὁ πρῶτος ὁ Γεώργιος τῆς ἀτμομηχανῆς
πού τὸ ψωμί του ἄψητο δὲν τῆβρηκε κανεὶς.

Τοῦ Κολαίτη τὸ σπαθί, τοὺς τρεῖς ὑποστηρίζει.
ὁ Μομφερράτος τῶφτεξε καὶ δὲν τοῦ τὴ χαρίζει.
Εἶδα τὸ Σδρίνια τὸ γιατρό μ' ἐν' ἄλλοιο βαρβάτο
πού τῶβαλλε στὰ τέσσερα γιὰ τὸν Καβαλιεράτο.

Στὸ χωρὶό τὸ Καπαντρίτι πούν' ἀνθρώποι τοῦ βουνοῦ,
δὲν εἰζέρω πῶς μὲ μίας μωκατέβηκε στὸ νοῦ,
νὰν τοὺς πῶ πῶς τοῦ Ῥωμάνου εἰμ' ἐγὼ γραμματικὸς
κι' ἦρθα νὰν τοὺς ἐρωτήσω μυστικά καὶ φιλικῶς
πείας ἀπαιτήσεις ἔχουν
γιὰ νὰ μὴ μὰς κατατρέχουν.

Κι' οἱ ἀθῶοι Καπαντρίτες πού τὴν ἐπιστέψανε
μὴ ῥωτᾶς καὶ μὴ γυρεύῃς τί μοῦ ἐγυρέψανε!

Εἶδα καὶ τὸ Μικελᾶκη στὰ Μκουράτα τὸ Φωκά,
κι' ἐνῶ ἄρχισα μαζὺ του νὰ μιλῶ πολιτικά,
δίχως νὰν τὸ καταλάβω μ' ἄλλαξε τὴν ὀμιλία
κι' ἦρθαμε στὰ μεταλλεῖα
κι' ὅταν τοῦπα πῶς ὁ κόσμος περιμένει γιὰ λεφτά.
βλέπεισ τὸ λοιπὸν, μοῦ λέει, ὀρυκτὰ εἶναι κι' αὐτὰ!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

Διευθυντὴς τῶν Πρῶτων Διευθυντῶν ἐπιπέδου
τῶν ἀσπρωγάλια τοῦ φανάζουν γιὰ τὸ Νῶε τὸ γιατρό.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΩΝ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑΣ
ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Μωρὲ κόμμα, μωρὲ κόμμα!
Κι' ἡ γυναῖκες τους ἀκόμα
γιὰ τὸν γέροντα πονεῦν,
ποῦ τὸν ἔχουνε βεήθεια εἰς τὰς ὥρας τοῦ γεννοῦν.

ἠ Βάλτα, κάτω Βάλτα, τὸ Κρεμμύδιον κι' ἡ Πάστρα,
ἡ γυναῖκες καὶ τὰ βρέφη τοῦ βυζαίνου με βυζάστρα,
τὰ Τζανάτα,
τ' Ἀννιάτα,
Κουτρικιοὶ καὶ Σπαθί,
ὅλα ἐέωνται καὶ λένε, ὁ δετόρος νὰ σωθῆ.

Ὅλοι δέωνται καὶ λένε καὶ φωνάζουν διατόρος,
νάβγη πρώτο παλληκάρι ὁ πανάρχαιος δετόρος,
ποῦ ἐργάζεται γιὰ δαύτους μετ' αὐταπαρνήσεως,
πρὸ Χριστοῦ γεννήσεως.

Στὰ Τζανάτα κατὰ τύχην γνώρισα καὶ τὸν παππᾶ
τοῦ νὰ κἀν κομπλιμέντα στὶς κυρίες ἀγαπᾶ,
καὶ μὴμίλησ' ὁ καυμένος μ' ὄλην τὴν ἀβροφροσύνη
π' εὔτε νάμουνα καμμία λουλουδάτη δεσποσύνη,
καὶ μοῦ εἶπε «οἱ Προνιδῶτες θὰ ψηφίσουν τὸν Τραυλὸ,
ἀλλὰ γι' ἄλλους δὲν γνωρίζω, τὴν ἀλήθεια σοῦ μιλῶ.»

Εἶδα τὸ Μεμᾶ Γιαννάκη τ' Ἀρακλιεῦ τὸν καπουράλο,
μὰ νὰ μάθης πῶς μαζύ του δὲν ἔμπερῶσα νὰν τὰ βγάλω.
Ἐχει στὰ πολιτικά, μιὰ τριβὴ πολὺ μεγάλη
ἄλλα μῶλεγε τὴ μιὰ, ἄλλα μῶλεγε τὴν ἄλλη,

Τέλος πάντων καὶ στοὺς Πρόνους τοῦ ἐγύρισα, Μαργῆ,
εἶδα μιὰν ἀνωμαλία τρομερὴ καὶ φοβερὴ.
Κι' ὅταν μόνον ἐξαιρέσης τοῦ γιαιοῦ τὰς συμπαθείας,
ὅλοι καρτεροῦν τὴν λάμπην τοῦ φωτός τῆς ἀληθείας.

Ὁ γιαιοὺς εἰλικρινής,
γιὰ τοὺς τέσσαρους πασχίζει,
μὰ καὶ τέσσαρους κανεῖς,
νὰ ψηφίσῃ τοῦ στοιχίζει,
σ' ἐπεγὴ καὶ σε μομέντο
π' ὅλοι πέρουεν τραταμέντο.

Σ κ ἄ λ α. Ἡ πέτρες βρὲ Μαργῆ, μῶσπάσαν τὰ ποδάρι.
Μωρὲ τί δρόμους πάβρηκα! Ψυχὴ μου μπουλεβάρια!
Ἄν κάποτε ὁ Βουρουκλᾶς ἀ π ρ ε μ ι ν τ ῖ γυρέψη
εἰῶ νὰν τότε φέρουμε τὴν πόρκα νὰ χορέψη.

Τὸν περίφημο Κορώνια τὸν ἐγνώρισα κι' ἐγὼ
κι' εἶδα ποῦν ξεσπαθωμένος, φόρα γιὰ τὸν Ἰπουργό.
Φεύγωντας ἀπὸ τὴ Σκάλα ἐφθασα στ' Ἀρατζακλή
μὰ κανέναν δὲν εἶδα μὲς τὰ στήθη του νὰ κλῆ,
αἰσθημα ποῦ νὰ στὸ λὲθ ἀφρεβα καὶ καθαρά.
Ὅλα τᾶπνιζε ὁ πόθος καὶ ἡ λαχτάρα τοῦ παρᾶ!

Β α λ σ α μ ἄ τ α. Τὸ φωνάζουν τοῦ μεσάνυχτου οἱ κούκι,
κι' ὁ κουμπάρος ὁ Βασίλης, κι' ὁ γιαιοὺς με τὸ ταιμποῦκι,
πῶς ὁ Ἄθως θᾶρτη πρώτος μ' ὄλον τὸν συνδυασμό,
ἀλλὰ τὸ χωρὶ τὸ εἶδα πῶχει ἄλλο στοχασμό.

Δ ι λ η ν ἄ τ α. Ἦλθα τώρα καὶ θὰ φύγω χέρι, χέρι,
πρὶν με πάρουνε χαμπάρι οἱ φουροσκουμπουέροι
ἀλλὰ μ' ἔχουν βεβαιώσει Μπαρτσαβιάς καὶ Γληγορᾶς,
πῶς κι' ἐδῶ ἀνυπομόνωσ περιμένεται παρᾶς.
Καὶ ὁ λόγος τοῦ οἱ φίλοι περιμένουνε παρᾶτες,
εἶναι γιὰ νὰν τὰ χαλάσουν παραμπρὸς σὲ μασκαράδες!

Φ ρ α κ λ ἄ τ α. Λυκουδαῖοι καὶ Λοράνδοι καὶ Σιμάτοι,
δὲ χωνεύουνε καθόλου τὸν τρανὸ μας διπλωμάτη.
Ὅπωςδὴποτε τὸ νικελ τὸ γυρεύουν τὰ παιδιὰ
μὲ τὸ δίκιο τους ἐφέτο ποῦ δὲν εἶχανε λαδιὰ.

Ἐντοσοῦτω θε νὰ φύγω κι' ἀπὸ δῶθενε τρεχάτος
ἐπειδὴ σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἀπεφάσισαν ἐσχάτως
τοὺς γαιδάρους τους νὰ καίνε ζωντανούς γιὰ νὰ γελοῦνε,
καὶ φοβοῦμαι πεῦμαι ξένος μήπως ἄξαφνα με ἰδοῦνε
μὲ τὰ μαῦρα τὰ σκουτιὰ,
καὶ γιὰ γαιδάρο με πάρουν καὶ μοῦ βάλουνε φωτιὰ.

Εἰς τὸ Πιερὶ ἐπέβη καὶ εἶλκε στὸ Διγαλέτο
ἄνθρωπο δὲν ἐπάτησα ποῦ νὰ παρῆ καλέτε
Εἰς τοῦ Προνοῦ ἐύρισκται τὰ ἠνωμένα κατῆ
εἰῶ τοῦ τᾶκαμ' ὁ Κουτσός, σαλατα τοῦ Σωκράτη.

Πρέπει νά σμιζουμε Μαρῆ καὶ νάμαστε σὲ κέφια
γιὰ νὰ σοῦ πῶ τί γίνεται μ' αὐτὰ τὰ δύο ξαδρέφια.

Ἀπὸ τῆς Σάμης τὸ Γιάλο. Σ' ἓνα κουρεῖο κάτω,
εἶδα ποῦ ἐκουρεύανε τὸν Κύριο Κουρᾶτο.
Γιὰ τὸ Σουγιὰ· ξαναρωτῶ ἂν ἴσως δυναμόνει
καὶ μοῦπαν πῶς ὁ Ἥφαιστος τὸν ἔβαλε στ' ἀμόνι,
καὶ μέρα νύχτα τοῦ βαρεῖ
νὰ γένη τελατίνι·
τέτοια ξαδρέφια βρὲ Μαρῆ,
πολλά ὁ Θεὸς νὰ εἶνη!

Πυλάρου Μακρηώτικα, ποῦ προσοχὴ χρειάζεται·
ὁ Παππαμέντες σὲ φιλεῖ καὶ σὲ γλυκοασπάζεται.
Ἐδῶ γιὰ τὸ Ραυτόπουλο τὰ βλέπω μπερδεμένα·
κι' ὁ Φερεντίνος ἔπρεπε ν' ἀγουρμαστῆ ἑμένα
καὶ νὰ μὴν ἔδῃγῃ στὸ πλατὺ ὡς πρόσκομμα στὸ κόμμα·
τοῦπα πῶς γιὰ συνδυασμοὺς
καὶ γιὰ τῆς κάλπης τοὺς καῦμοὺς,
εἶναι μικρὸς ἀκόμα.

Στὴν Ἄσσο ἀριθάρησα παρατηρῶν καὶ γράφων,
σ' αὐτὸν τὸν ἀποτρόπαιον διὰ τοὺς ζῶντας τάφον!
Ἀπάνου σὲ ξενέρωτες παληόβαρχες κουτράω·
βαρέθηκα, μωρὲ Μαρῆ, μπαστούνια νὰ μετράω.

Ἐντᾶῦθα ζοῦν οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ μεγαλουσιάνοι
καὶ τούτους ἀγωνίζονται νὰ ρίξουν εἰς Ῥισιάνοι,
Ἐδῶ ποῦ πρὶν τῆς ὄρας σου ψεφᾶς κι' ἀποθιῶνεις,
πανίσχυρος ἀκούεται ὁ Γιάννης ὁ Βρυώνης.

Φισκάρδον καὶ Δουλίχιον. Τὴν εἶδησιν λαβένεις,
πῶς θριαμβεῖ πανταχοῦ ὁ ἑκαταλαβένεις
κι' ἀπὸ καρφίας εὐχμαι ὁ φίλος νὰ πιτύχη
τῆς Ἄσσοσ τῆς Ἱεριχοῦς νὰ πέσουνε τὰ τειχῆ·
κι' αὐτὸ νὰ εὐχесαι καὶ σὺ ποῦσαι Ῥισιάνος βέρος,
εἶδα καὶ τὸ Παιζί σου· πολὺ ὠραῖον μέρος!

Μῶδειξαν κατὰ σύμπτωσιν τὸν πατρικὸν σου εἶον
καὶ νὰ εἰσέλθω ν' ἀπασθῶ ἐνόμισα καθῆκον
τὸ μέρος ποῦ ἐναρκαλῶεις στὸν κόσμον ἐπρωτόρτες·
ἀλλὰ δὲν εἶχε δυστυχῶς παράθυρα καὶ πόρτες!

Πέτρες ἐδῶ, πέτρες ἐκεῖ, κοτρόνια μὲς τῆ μέση!
Γύρευε τί μηχανικὸς σοῦ τῶχε διαίρεσει!

Ληξούριον. Τί μέγας ὁ ἐνθουσιασμός!
Καθ' ἅπασαν τῆ χώραν, Πανμονοκρουσιμὸς!
Οὔρρα σου Κολομπία χώρα τοῦ χῶρωνε!
Ζήτω τοῦ Μονοκρούσου καὶ τοῦ Δετόρωνε!

Ζήτω τῆς θείας χώρας
μὲ τὰ γαιδούρια τῆς
οὔρρα καὶ τῆς Θεῶρας
μὲ τὰ κουλούρια τῆς!

Βλέπω παντοῦ ρωτῶντας, παντεῦ γυρίζοντας,
ὅπως τὸ πρᾶγμα πάει Μονοκρουσιζοντας.
Ἄλλὰ κι' ὁ Μαντζαβίνος μὲ τὰ ψηλὰ φακόλα,
ἐμάγεψε τὸν κόσμο κι' ἐπῆρε τὰ ὀμπρὸς·
ὅμως ἐγὼ ζηλεύω πολὺ τὸν Τζαγκαρόλα,
πῶς μὲτύζωσε τὴν κάλπη κι' ἐγένηκε γαμπρός.

Ἐδεχτῆκαν εἰς Κολόμποι τῆς Μαρσίλιας τὸ Ῥαλλάτο·
καὶ φαντάσου μὲς τὴν πείνα νάρτη τέτοιο μαντολάτο,
τί μετατροπὴ θὰ φέρη!

Ἐν τοσοῦτω πρὶν ἀφήσω τῶν Ἀνογητῶν τὰ μέρη,
Κουβαλάτα, Δετοράτα, καὶ Σαποῦνι καὶ Σκοινι ἄ
σὲ φιλῶ γλυκὰ στὰ χεῖλη μὲ τὴν ὕστερη πενιά.

— λ × × × —

Στὸ κατὰστημα κι' ἂν ἐμβῆς τοῦ Μαρκέτου Ἰωάννου,
θέλης κάτου νὰ καθήσης, θέλης ν' ἀνεθῆς ἀπάνου,
Παρισιάνικα θὰ φτιάσης ρούχα ἐξαιρετικὰ,
ἀπὸ πάνου γυναικεῖα κι' ἀπὸ κάτου ἀνδρικό.
Ἀπὸ κάτου Ματαράγκα ἀπαράμιλλος φαλλίδα
κι' ἀπὸ πάνου γιὰ τίς βέστες μιὰ μαστόρισσα Γαλλίδα.
Στὸ Παρίσι ὁ Γιαννάκης ἐπετάχτηκεν ἐσχάτως
κι' ὄλο μὲς τὸ μαγαζί του τὸ κουβάλησε τρεχάτος.
Τί κασμῆρια, τί φανέλες, τί σωρὸς μεταξωτά!
Χάνεις δηλαδὴ τὸ νοῦ σου ἐξετάζωντας αὐτά!
Κι' ἂν λιγοχερᾶς καὶ θέλεις πιὸ φθηνὰ νὰ ἐνδυθῆς,
πάλι θὰν τὰ καταφέρῃς, πάλι θὰ φχαριστηθῆς.